

Dobré zprávy

Časopis Výboru dobré vůle – Nadace Olgy Havlové ročník 5 (2013) : č. 4 – prosinec

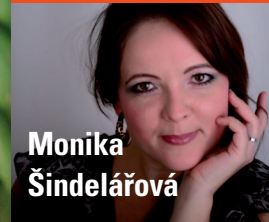
Nadační den

Dokumentární film

Představujeme...

Věra Čáslavská :

*„Mám svého
anděla
strážného!“*

Jedinečný rok

Otevřený svět přivábil do veřejného života osobnosti, které již jednou proslavily naši republiku navenek, poté zapadly a v nové politické situaci po listopadu 1989 se staly dobrou vizitkou v zahraničních vztazích. Jednou z takových výrazných osobností byla i Věra Čáslavská. Přinášíme vám rozhovor naší šéfredaktorky Ireny Šatavové se slavnou sedminásobnou olympijskou vítězkou ve sportovní gymnastice, čtyřnásobnou mistryní světa, jedenáctinásobnou mistryní Evropy a čtyřnásobnou Sportovkyní roku Československa z šedesátých let, jejíž další důležitá role nastala až po změně politického systému. Věra Čáslavská stála i u zrodu Výboru dobré vůle.

Editorial

Toto číslo Dobrých zpráv vychází na sklonku Roku Olgy Havlové. Rádi bychom se spolu s vámi zamysleli nad celkovým vyzněním tohoto roku, ve kterém jsme za pomoci mnoha partnerů uspořádali desítky akcí k připomenutí památky zakladatelky Výboru dobré vůle – Nadace Olgy Havlové.

Rok 2013 se stal i rokem dvojích voleb – prezidentských a do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky – které velmi zaujaly myšlení lidí, znamenaly vzrušení, naději i zklamání. O to více jsme znovu a znovu připomínali památku paní Olgy Havlové, té skromné, neokázalé bytosti, pro kterou byla svoboda zákonem a pomoc druhým tou nejpřirozenější věcí.

Za dobu existence Výboru dobré vůle – Nadace Olgy Havlové jsme se snad neodchýlili od principů, které stály na začátku při jeho založení. Výbor pouze omládl, a to nejen uvnitř, ale i ve vnějších vztazích. Pravým důkazem toho byl například Nadační den 3. října 2013 v Gymnáziu Olgy Havlové v Ostravě-Porubě, putovní výstava fotografií o Olze Havlové, s níž se mohli seznámit žáci ve školách, na vysokých školách, v městských muzeích a městských knihovnách (vedle Prahy též v deseti dalších městech ČR). Počátkem prosince se ještě uskutečnil „Den Olgy Havlové“ v Obchodní akademii pro zdravotně postižené v Jánkových Lázních a rok zakončí setkání přátel Olgy Havlové v Mramorovém sále pražské Lucerny.

Projekt Sport pro charitu přivádí do okruhu příznivců a podporovatelů Výboru dobré vůle – Nadace Olgy Havlové mladé lidi, sportovce i amatéry, kteří chtějí, jak říká jedna z běžkyň dobré vůle, „radovat se, sportovat, pomáhat“. Tak s tímto heslem vstoupíme i do nadcházejícího roku 2014. Je to lék proti špatné náladě, který neselhává.

Milena Černá
ředitelka Výboru dobré vůle – Nadace Olgy Havlové

Z obsahu...

Rozhovor s...
...Věrou Čáslavskou,
zakládající členkou VDV

[strana 3]

Sesterské organizace
Představujeme vám
Olga Havel Foundation
New York

[strana 7]

Fotoreportáž:
Nadační den
pro Olgu Havlovou

[strana 8]

Názory mladých
Esej Jana Münstera
Cesta vedoucí k naději

[strana 9]

Aktuality
Nová tradice VDV
„Čaj o páté“ a další
zprávy z VDV

[strana 10]

Dokumentární film
Miroslava Janka
OLGA 80

[strana 12]

Věra Čáslavská:

„Mám svého anděla strážného!“

Lidé ji znají jako sportovní gymnastku – držitelku sedmi zlatých a čtyř stříbrných olympijských medailí z let 1960–1968, nepřekonanou sportovní legendu a člověka spojeného s olympijským výborem. Málokdo ale ví, že byla také zakládající členkou VDV a blízkou spolupracovnicí Olgy Havlové. Tak jsme si společně trochu zavzpomínali.

Irena Šatavová

Foto: Karolina Granja a z archivu VDV

● Jak jste se seznámila s Olgou Havlovou?

Kolem Olgy byly samé záhady. Dříve jsem ji osobně neznala, přesto si lidé šuškali, že jsem její sestřenice. Poznaly jsme se však až v době, kdy jsem už skoro půl roku pracovala na Hradě.

● Václav Havel si vás vybral v lednu 1990 do svého týmu poradců, později jste mu dělala osobní asistentku. Jak k tomu došlo?

To bylo takové komické. Já jsem se angažovala v akci *Dva tisíce slov* v roce 1968 a následujících patnáct let jsem byla odepšaná – samé sankce, překážky, předvolávání na StB, KGB... Byla to těžká doba a zařekla jsem se, že jsem si to už odsákala dost a nikdy více se v politice angažovat nebudu.

● A přesto jste se angažovala, a výrazně!

Mezitím se odvíjely dějiny a přišla sametová revoluce. Stále jsem byla rozhodnutá se nezapojovat, ale děti na mě naléhaly: „Jak to, mami, že na tom Václaváku vystupuje tolik neznámých lidí a ty ne?“ „Prostě nejdu a tečka,“ trvala jsem na svém. Pak se ale na konec listopadu 1989 připravovala generální stávka a syn Martin mě poprosil, abych ho vzbudila v pět hodin ráno, že bude protestovat na Václavském náměstí a chce být hodně vepředu. Polekala jsem se. Varovala jsem ho, že to bude překerní den, že před Prahou stojí milice a že se tam může i střítet, a tak ho jako matka nepustím.

● Pravděpodobně vás neposlechl...

Odpověděl mi, že pokud k tomu dojde, jsou všichni studenti domluveni, že se chytanou za ruce, pokleknou a budou protestovat dál. A já si představila všechny ty mladé, kteří jsou odhodláni se nechat vkleče postřílet jako králíci, a řekla jsem si: „Bože můj, tak tohle ne!“ Vzala jsem okamžitě tužku a papír a začala jsem psát svůj projev. Když jsem došla na Václavák, bylo tam už plno, tělo na tělo a nešlo se probojovat dopředu. Naštěstí mě uviděl štáb japonské televize, hned mě poznali a už mi klestili cestu.

● Tehdy jste se potkala s Václavem Havlem?

Seděl v Melantrichu v růžku a něco psal. Když jsem viděla, kolik lidí čeká ve frontě, aby mohli z balkónu něco říci, zalekla jsem se, že můj projev je moc dlouhý. Oslovila jsem tedy Václava Havla, zda bych ho neměla vyškrtat, aby se na všechny dostala řada. My jsme v té době byli zvyklí, že naši nadřízení nám diktovali, co říci, a on se jen usmál a řekl mi: „No, to nechám na vás. Jestli máte co říci, tak to nechte tak, jak to máte. Rozhodnout se musíte sama.“ To bylo moje první životní setkání s Václavem Havlem. A pak se 9. ledna 1990 ozval telefon z kanceláře prezidenta, že by mě pan prezident rád viděl.

● Jak vaše setkání probíhalo?

Václav Havel byl lišák. Začal takovým těžkým tématem, přímo bombou pro mě

„Mám svého anděla strážného!“

pokračování rozhovoru s Věrou Čáslavskou

nepřijatelnou. Že prý jsem v Melantrichu mluvila báječně, lidé mě mají rádi a kdesi cosi, tak jestli bych nedělala primátorku hlavního města Prahy. „Tak to nemyslíte vážně?“ namítna jsem. „Kdybyste nebyl prezident, tak vám řeknu, že jste se právě v tento moment zbláznil.“

● Z čeho pramenila ta vaše rozhodná odmítavost?

Já jsem sice dělala v tělocvičně kotrmelce, ale abych je dělala na magistrátu, to ne! Víím, co ta práce obnáší, a já nejsem ani architektka, ani ekonomka. Václav Havel tvrdil, že by má práce neobnášela žádná odborná rozhodnutí, že bych jenom oddávala svatebčany. „Aha, to bych měla na krku takovou tu medaili,“ řekla jsem. Václav Havel při těch slovech úplně zjihnul a asi si myslel, že je rybička lapena. „Jenže já mám doma podobných medailí tolik, že je mám pod postelí v krabici. Z toho nic nebude,“ odmítla jsem definitivně jeho návrh. Rozloučila jsem se, a když už jsem sahala na kliku, vyskočil a řekl, že by byl velice rád, kdybych mu dělala asistentku nebo poradkyni. A jelikož nebezpečí magistrátu už bylo zažehnáno, tak jsem přitakala.

● Byla jste ve čtyřčlenném týmu preziden-tových poradců vedle Milana Kňažka, Saši Vondry a Jiřího Křížana jediná žena. Jak se vám spolu pracovalo?

My jsme měli na Hradě ohromně dobrý kolektiv. Všechny nás spojovalo to, že jsme chtěli pomoci a snažili jsme se, aby se to zase nezvrtno zpátky. Jistili jsme to všude, jak se dalo, takže mi spíš přišlo, že jsme tam v roli hasiče. Stále jsme hasili nějaké ohýnky – jeden jsme zlikvidovali a v ten moment se vyrojilo dvacet dalších. Byla to hektická doba, doslova úprk dějinami. A to nás sbližovalo. Neměli jsme čas popovídat si u kávy, všechno se dělo za pochodu či spíše za běhu.

● To vám sportovní průprava přišla vhod! To ano, to jsem ještě byla v kondici. Přestože jsme litali po chodbě, vládla tam přátelská atmosféra a souznění duší. Na sebe jsme

Věra Čáslavská (první zprava) spolu s paní Olgou Havlovou (druhá zprava) doprovázely princeznu Dianu při její návštěvě ČR v roce 1992 po dětských domovech, školách a ústavech
Foto: Ondřej Němec

mluvili v heslech, stačilo říci slovo a ten druhý hned věděl, o co jde a co má udělat. Prostě jsme šetřili čas.

● A jak došlo k vašemu seznámení s paní Olgou?

Václav Havel nám ji představil s tím, že nám bude prezentovat svoji představu budoucího VDV. Chtěla dělat něco pro lidi, co by mělo smysl, a oslovila mě, jestli bych se nestala členkou zakládajícího týmu její nadace. Bylo nás tehdy pět a půl...

● Jaká byla vaše role?

Já jsem měla na Hradě na starosti školství, mládež, tělovýchovu, sociální věci a zdravotnictví. Na pana prezidenta se tehdy obracelo hodně lidí, kteří chtěli to či ono, potřebovali léky pro děti, nebo ledvinu, či jiné věci sociálního a zdravotnického rázu. Já jsem mu dělala takové síto. A jelikož se to hodně shodovalo s tím, co chtěla dělat paní Olga ve VDV, přinášela jsem štosy těchto žádostí na porady do nadace a tam jsme je řešili.

● Jak vzpomínáte na paní Olgu? Jaká byla?

Dělala dojem, že je odtažitá, ale nebyla. Byla velice vnímavá, neuvěřitelně spravedlivá a se silným sociálním cítěním. Jako introvert si všechno řešila v sobě, ale o to racionálnější. Vždycky mě překvapila, když jsem za ní s něčím přišla. Normálně vedla celou poradu, jako by na to zapoměla, a pak řekla: „Věro, tohle jsem si nechala naposled, to chce více času, tak pojďme do toho.“ Byla velice klidná, mluvila rozvážně a nad

věcí, šířila kolem sebe pohodu, nikdy jsem ji neviděla vzrušenou, nebo že by v mé přítomnosti zvedla hlas.

● Jak dlouho jste pracovala ve VDV?

Necelé tři roky. Měla jsem totiž na Hradě neuvěřitelně moc práce. Chodily ke mně dopisy pro pana prezidenta, protože mi lidé nějak nebetyčně věřili, měli mě osahanou očima, znali můj hlas a mé vyjadřování, měli mě ze stupňů vítězů hodně ve svém povědomí. Pokud chtěli, aby se něco podařilo, aby se jejich dopis dostal až k Václavu Havlovi, posílali ho přese mě. A když se obraceli na mě osobně, tak měli víru, že když jsem to sportovně dotáhla do zdárných konců, udělám to i s jejich problémy. Obraceli se na mě ze všech stran, že už jsem padala pod tíhou povinností a nemohla jsem dál. Mohu vám říci, že moje práce na Hradě byla těžší než všechny olympiády dohromady! Po dvou letech jsem proto požádala pana prezidenta, zda by mě uvolnil ze svých služeb, ale on o tom nechtěl ani slyšet. Prosila jsem Olgu, ať se u něho za mne přimluví, místo toho přemluvila ona mne, abych vydržela alespoň do rozdělení republiky, které se už začalo připravovat. Takže na Hradě jsem vydržela celkem 2,5 roku.

● Zároveň jste opustila i VDV?

Ne tak najednou, ale postupně. Práce mě donutila občas vynechat nějaké schůzky, potom více a více, i když jsem to nechtěla dopustit. Prostě mě to zavalilo a neměla jsem už čas na nic.

„Mám svého anděla strážného!“

pokračování rozhovoru s Věrou Čáslavskou

● Tomu asi napomohlo i to, že jste od roku 1990 byla předsedkyní Československého olympijského výboru...

Ano. Odjíždělo se na olympiády, pořád jsem to musela jistit a pořád nás napadali nějakí lidé, že v olympijském výboru jsou samí levičáci, tak jsem musela udělat lustrace a kdesi cosi. Prostě byli tam takoví škůdci, kteří se s tím převratem nechtěli smířit. Skoro mě to udolalo.

● Ale neudolalo...

Po rozdělení republiky už jsem dělala jenom v Českém olympijském výboru a říkala jsem si, teď už to bude klidnější a zvládnu to. Jenže přišla rodinná tragédie a to byla ta poslední kapka, která mě psychicky složila, protože jsem byla hrozně vyčerpaná.

● Odmlčela jste se na dalších patnáct let, ale teď jste opět plná energie a překypujete aktivitou. Co všechno děláte?

Jsem čestná předsedkyně Česko-japonské společnosti, která byla první společností, jež zareagovala na tsunami, které postihlo Japonsko v roce 2010. Uspořádali jsme rockový koncert v Lucerně, konaly se benefiční koncerty – např. na tom ve Vladislavském sále na Hradě hrál Český symfonický orchestr dirigovaný skvělým japonským dirigentem a výtěžek z koncertu převýšil 3 mil. korun. Byli jsme v kontaktu s Japonsko-českou společností působící v Tokiu, od které jsme získávali informace, co lidé potřebují nejvíce. Dvakrát do Česka přijela skupina třiceti japonských dětí, pro které jsme připravili ozdravný pobyt, soutěže, sportovní olympiádu, jezdili jsme s nimi po ČR a děti byly nadšené.

● V této společnosti pracujete pořád. Co vás aktuálně zaměstnává?

Mám hodně prezentací a přednášek. Pokud k nám přijede někdo důležitý z Japonska, tak se o něj staráme a děláme mu program.

● A co sport? Ten jste ze svého života přece nevmazala.

Jsem čestnou předsedkyní Českého olympijského výboru. Právě teď jednáme se

současným předsedou olympijského výboru Jiřím Kejvalem o úžasném projektu olympijského centra v Praze na Letné, které bude otevřené během zimní olympiády v Soči. Přístupné bude nejen dospělým, ale dopedne budou věnována dětem. Pro letní olympiádu v Rio de Janeiru chystáme něco obdobného.

● A trénování vás už neláká? Třeba u noučat?

Mám tříletou vnučku Matyldu, která je děsně chytrá a děsně mrštná, pěkně jí to pálí a je mazaná. No tak vidí svoje vnučata všechny babičky... Syn Martin a Matyldina maminka by však nechtěli, aby se věnovala gymnastice. A já sama bych ji do toho také nenutila, neboť je to hrozná dřina a velké riziko, stačí sáhnout trochu vedle...

● S dětmi přesto sportujete každoročně na stadionu Na Pražačce, je to tak?

Na závěr školního roku sem přijíždí kolem tisíce školáků a my pro ně připravujeme asi sedm sportovních disciplín, při nichž dětem asistují bývalí i současní olympionici, kteří je motivují, kontrolují a radí jim. Děti dostávají tablo, na kterém jsou všichni přítomní olympionici vyfotografovaní, a když dítě v nějaké disciplíně získá bod, může požádat příslušného sportovce o autogram. Děti jsou hrozně šťastné, neboť jim ani tak nejde o sport, ale právě o ty podpisy. A to definuje také jejich přístup k životu a povinnostem. A my na těchto setkáních vidíme, jak jsou tyto děti pohodlné, nešikovné a otělé. Proto je chceme do sportu vtáhnout alespoň během olympiády.

„Mám svého anděla strážného!“

pokračování rozhovoru s Věrou Čáslavskou

● **Kromě toho pořádáte besedy s mládeží, letos jste byla čestnou předsedkyní poryty na Febiofestu, spolupracujete s o.p.s. Život 90, pustila jste se do psaní knížky... Když vloni k vašim sedmdesátinám natočila Olga Somerová film Věra 68, jela jste kvůli tomu natáčet až do Mexika.**

U toho filmu se zdržím, mám s ním spojený krásný zážitek. Při olympiádě v roce 1968 v Mexiku chtěla celá naše delegace porazit reprezentanty okupantů a vlastenecké vnímání v nás bylo mimořádně silné. Olga Somerová film natočila tak, že soutěže se střídají se záběry z okupace z Václavského

reakce a přesvědčili nás, že nejsou lhotejní, cyničtí, bez jiného zájmu než o počítače. Proto o tuhle generaci už nemám obavy.

● **A o sebe si starosti neděláte? Co vaše zdraví?**

Jsem na sebe lajdák, dokonce nechodím ani na kontrolu se svou cukrovkou. Ale už musím přibrzdit! Mám nad sebou takového anděla strážného, který se sice dost dlouho flákal, avšak po letech mojí nečinnosti a apatie se stal zázrak, ožila jsem a ten můj anděl teď musí zase makat. Dlouho mě držel, abych všechno zvládala, ale přitom

jenže větev rupla a s ní jsem rupla i já. Zlomila jsem si obratel a mám vyhrěznutou plotýnku. Dva měsíce jsem jenom ležela v posteli. Trochu jsem se už dala do kupy, ale záda mě stále bolí a lékaři hrozí operací. To ale nechci, tak teď pojedou do lázní.

● **Kolik let je vašim dětem?**

Dceři Radce bylo letos (paní Věra přemýšlí)...44 a synovi Martinovi...39 let. Víte, já jim roky nikdy nepočítám a ani sobě ne. Mně se život zastavil na 27 letech, tak se teď cítím. Můj gymnastický život, olympiády a různé předváděcí akce, to pro mne bylo emocionálně i vjemově tak silné, že když jsem s gymnastikou ve 27 letech skončila, uzavřel se tím i kus mého nesmírně intenzivního a pozitivního života. Ten druhý kus byl dost těžký a náročný, a tak jsem tuto část z mé mysli vytlačila a stále se cítím, že je mi 27 let.

● **Máte nějaká přání, která byste si ještě ráda splnila?**

Já žádná přání v sobě nenesím. Jsem spokojená s tím, že můj život je takový, jaký je. Zažila jsem v něm hodně zvrátů a musela jsem se vždycky někam vyškubat jen proto, abych pak zase spadla dolů. Teď si vážím každého dne a každé hodiny. Dřív jsem litala z jednoho do druhého a nic jsem neviděla, dnes se umím zastavit u pampelišky, povídám si s ní a je mi dobře. Květin, které jsem dříve nikdy nepěstovala, mám teď plný dům.

Ani se na nic netěšíte?

Nejde o přání, ale o jednu takovou věc, kterou si už asi nesplním. Když jsem závodila, vozily jsme si s Larisou Latyninovou gramofonové desky. V Rusku vydávali báječnou klasiku – opery a vážnou muziku, od nás jsem jí zase vozila výbornou modernu. Takhle jsem si z celého světa přivážela desky, které jsem si koupila anebo jsem je dostala. Mám jich plnou knihovnu a těším se, že si někdy sednu, zapálím si svíčku, uvařím kafičko a budu ty desky hezky poslouchat.

Tak ať se vám to podaří! ●

Věra Čáslavská (první vlevo) a Olga Havlová při zahájení speciální olympiády v Olomouci, červenec 1993

Foto: archiv VDV

náměstí, a je to neuvěřitelně dramatické. Po premiéře jsme film promítali v Lucerně asi patnáctiletým školákům. „Tedy, to bude rachot,“ říkaly jsme si s Olgou Sommerovou. „Tady budou vrzat křesla a děti budou pořád běhat na toaletu.“ A představte si, že tam bylo ticho jako v kostele, všichni seděli jako přibití a když film skončil, tak tihle „pubertáci“ patnáct minut aplaudovali vstojе. Na následující besedě měli chytré

mi našeptával: „Věro, přibrzdi. Přibrzdi!“ A když jsem ho nevnímala, tak si na mne vymyslel takovou fintu. Dopustil, abych někde ztratila klíče od branky, a našeptal mi, abych se dostala bez klíčů dovnitř tak, že přelezu plot. No už jsem párkrát ten plot zdolala dobře, ale naposledy to bylo nějaké vachrlaté. Byla půlnoc a nahoře na plotě jsem šlápla na suchou větev, kterou jsem v té tmě dost dobře neviděla. Chtěla jsem se z ní odrazit,

Seriál o sesterských organizacích VDV v zahraničí (závěrečný 4. díl) *Olga Havel Foundation New York*

Jednou z prvních „poboček“, která se ustavila záhy po založení Výboru dobré vůle, byla Olga Havel Foundation New York. Na jaře 1990 se v New Yorku setkala 15 významných osobností, které se staly správní radou kolem důležitého centra – advokátní kanceláře pana Alaina Coblenca. Pro organizaci pracovala jak jeho sekretářka, tak i další zaměstnanci.*

Při příležitosti návštěvy Olgy a Václava Havlových byla uspořádána recepce, kterou organizovala a financovala paní Ivana Trumpová. Pro VDV vynesla 68 000 USD. Přes Centrum Roberta Kennedyho pro lidská práva získal VDV předplatné lékařských časopisů, knih a publikací. Část z nich dochází do VDV pravidelně dodnes (!).

Olga Havel Foundation New York si počínala velmi zdatně i v dalších kontaktech. Americko-československá společnost, Francouzsko-americká společnost, Nadace Urquell a další vysílaly tehdy do ČSFR humanitární pomoc, léky, přístroje, ale i poradce se zkušenostmi ve zdravotnictví a sociálních věcech. Inicivovala také benefiční koncerty světoznámých umělců (např. recitál M. Rostropoviče) se záměrem získat ze vstupného dary pro VDV. Nadace bratří Rockefellerů pro nás zpracovala návrhy na organizační reformu. Tajemnice VDV měla hrazenou praxi na Univerzitě Johna Hopkinse pod vedením dr. Lestera Salomona. Od roku 1990 do roku 1993 americká

nadace dokonce financovala plat pracovnice VDV pro mezinárodní styky.

První setkání zahraničních reprezentantů organizací podporujících VDV se konalo v Praze 25. září 1991. Zúčastnění se tehdy dohodli, že se budou vzájemně čestně a dostatečně často informovat o svých záměrech, potřebách a možnostech pomoci. Paní Olga s velkou vděčností přijala veškerou podporu a navrhla, aby se setkání zahraničních „poboček“ konala 1x ročně. Forma kontaktů a podpory prodělávala další vývoj, až při setkání v roce 1994 v Lánech došlo k dohodě, že se organizace podporující VDV ze zahraničí budou nazývat „sesterskými organizacemi“ a nikoliv „pobočkami“, neboť jejich registrace a statuty, ač jednoznačně směřující k podpoře VDV v ČR, byly zřízeny podle zákonů vlastní země.

Olga Havel Foundation New York mezitím dosáhla význačného postavení vzhledem k VDV. V roce 1993 byla pověřena správou velkého endowmentu (uloženého vkladu) od Nadace Sasakawa. Pan Riochi Sasakawa, její zakladatel, při osobním rozhovoru s paní

Olgu navrhl, že bude štědře podporovat prevenci průduškového astmatu u dětí a různé ozdravné mechanismy, zejména pro ty, kdo žijí v ekologicky zatížených průmyslových oblastech Čech a Moravy. Návrh byl přijat a byl založen Sasakawa Asthma Fund. Jak se ukázalo, šlo o velice užitečnou volbu. Ačkoliv byla zastavena výroba v mnoha závodech s vypouštěním škodlivých látek do životního prostředí a většina tepelných elektráren byla odsířena, přetrvává vysoké procento dětí trpících astmatem v populaci. Po smrti pana Sasakawy byla nadace přejmenována na „The Nippon Foundation“, tedy Japonskou nadaci, v jejíž režii VDV prostřednictvím Olga Havel Foundation New York využívá výnosy z původního vkladu každoročně stále k téměř účelu. ●

* Složení správní rady The Olga Havel Foundation New York v roce 1990
International Chairperson: Olga Havel.
U. S. Board Trustees: Madeleine Albright, Ivan Chadima, Alain Coblenca, Sean Connery, Lloyd Cuttler, Barbara Epstein, Jerry Laber, Wendy Luers, Prof. John Murray, Paul Newman, Diana Phipps, Elisabeth Stevens, Jean Kennedy Smith, Ann Jordan.

Milena Černá, foto: archiv VDV

Ozdravný pobyt dětí s astmatem, podpořený ze Sasakawa Asthma Fund, prosinec 2009

Olga Havlová při jedné ze svých četných zahraničních cest v roce 1993

Fotoreportáž: Nadační den pro Olgu Havlovou

Gymnázium Olgy Havlové v Ostravě se snaží popularizovat moderní dějiny a tematiku lidských práv, a tím důstojně rozvíjí odkaz Olgy Havlové jako výjimečné osobnosti naší moderní historie. Nadační den Olgy Havlové byl vyvrcholením akcí, které gymnázium uspořádalo u příležitosti 80. výročí narození Olgy Havlové. Konal se 3. října 2013 v budově gymnázia, kde byl pro studenty a návštěvníky připraven pestrý program věnovaný památce paní Olgy.

Mladší studenti se v připravených workshopech věnovali pracovním listům k fotografické výstavě o paní Olze, starší studenti pracovali s katalogem anglické verze výstavy.

Dopoledne probíhala debata se studenty moderovaná Monikou Horsákovou, které se zúčastnily jak Olžiny přítelkyně z disentu Anna Freimanová a Petruška Šustrová, tak i zástupkyně z VDV Milena Černá a Monika Granja.

Po krátkém filmu Olgy Sommerové o Olze Havlové z cyklu GEN zahájil svou projekci blízký přítel manželů Havlových, fotograf Bohdan Holomíček.

Většina studentů školy měla možnost diskutovat se zástupci různých charitativních organizací působících na Ostravsku: ADRA, Charita Ostrava, Mobilní hospic Ondrášek, Centrum pro rodinu a sociální péči, Hospic Frýdek-Místek, o.s. Vzájemné soužití a Asociace Trigon.

Odpolední program zahájila ředitelka školy Jana Huvarová za účasti starosty Lumíra Palyzy, poslankyně minulého Poslanecké sněmovny PČR Jaroslavy Wenigerové, bývalé ředitelky školy Šárky Hrdinové a ředitelky VDV Mileny Černé.

Od 14 hodin probíhala vernisáž výstavy „Olga Havlová ve vzpomínkách přátel a fotografiích Bohdana Holomíčka“.

Charitativní ráz Nadačního dne byl dán výběrem dobrovolného vstupného, prodejní výstavou studentských prací a dražbou prací studentů i profesionálních výtvarníků a předmětů ze sportovního prostředí. Z nich bylo získáno celkem 36 869 Kč! VDV částku zdvojnásobil a mezi osm charitativních institucí rozdělil 73 738 Kč, tedy více než 9 000 Kč na jednu instituci.

Na hřišti stál nepřehlédnutelný stan cirkusového šapitó, ve kterém probíhaly workshopy společnosti Cirkus trochu jinak.

Monika Granja, foto: Alex Macciani

Názory mladých

Cesta vedoucí k naději

U příležitosti nedožitých 80. narozenin Olgy Havlové uspořádalo Gymnázium Olgy Havlové literární soutěž pro studenty ostravských gymnázií ve věku 16–19 let o nejlepší esej inspirovanou výrokem paní Olgy. Porota, složená z učitelů českého jazyka a pracovníků VDV, pečlivě vybírala z bezmála tří set esejistických a úvahových textů. První místo získala práce Jana Münstera z Biskupského gymnázia v Ostravě.

Nezústat u pouhých slov

„Já tuhle iluzi nesdílím!“ Takto jednoduše a jasně vyjadřuje Olga Havlová své přesvědčení. Nesnaží se „kličkovat“ či hledat slova, kterými by se zalíbila režimu. V životě si uměla své nekompromisní názory obhájit jak sama před sebou, tak před druhými. A to i za cenu ztráty osobní svobody a šikany ze strany státní policie. V době věznění Václava Havla dokázala, že je ženou činu, a byla mu opravdovou oporou. Nenechala se zastrašit a podílela se na další činnosti disidentů. Nabízí se srovnání: Kolikrát jsme i my ve svých postojích takto pevní? Nechybí nám odvaha je otevřeně zastávat?

Domnívám se, že mnoho lidí v dnešní době nad důležitými věcmi raději ani hlouběji nepřemýšlí a ve společnosti se neangažuje, spokojí se s povrchním a jednoduchým řešením situace. Je totiž velmi pohodlné jít

„Lidé si budují jeskyňky, v kterých chtějí přežít. Já tuhle iluzi nesdílím. To mám společné s undergroundem. Jím nestačí být vlastníky věcí. Jsou nám blízcí vůlí vyslovit to, co člověk vyslovit musí. Než by promluvil jinak, je lepší mlčet. Oni žijí ve společenství, ale každý je jiný, každý je samostatnou osobností. Spojuje je potřeba složitějšího, nekonzumního, nezprostředkovaného, nepřezhýkaného poznání.“

Olga Havlová, 1979

s davem a „zbytečně se nezatěžovat“ nějakou veřejnou aktivitou.

V době totality se lidé svobodně projevovali nemohli. Není tedy škoda, že dnes ve svobodné době, kdy máme sami možnost mnoho věcí změnit, nám k tomu chybí odhodlání? Nebo je to jen obyčejná lenost a pohodlnost? Žijeme v luxusu, jsme obklopeni technickými vymoženostmi, o kterých se našim předkům ani nesnilo, jsme on-line na sociálních sítích, virtuální komunikace je denní samozřejmostí. Máme všechno. Ale jsme opravdu šťastní?

Sedíme v jeskyňkách a přežíváme. Proč také vylézat? Denně se necháváme krmít médii, řečmi mocipánů, reklamou. Honíme se za hloupými přeludy, za vidinou peněz, od kterých si slibujeme, že nám zajistí štěstí. Jednou z mála věcí, na kterou se zmůžeme, je kritizování. A to nám stojí dokonce za to, abychom z té naší jeskyně vylezli – do hospody. Tam, s kamarády, nad skleničkou, se na vše nadává lépe. Víme, že je něco špatně, ale často zůstává jen u slov. Spojuje nás stále touha po poznání? Nezprostředkovaném? Nepřezhýkaném?

Zdá se mi však, že poslední dobou nejen já, ale i další mladí lidé cítí stále více potřebu žít jinak, že si čím dál víc uvědomují to, že takhle ne! Vznikají „ostrůvky“ lidí, které něco spojuje. Něčím jsou si blízcí, jsou spolu rádi, mají si co říct. Stávají se společenstvím. To, co je spojuje, může být třeba umění, sport, náboženství, ekologie, chuť poznávat nové věci. Z takovýchto ostrůvků pak vyrůstají lidé, kterým není jedno, do jakého světa přivedou své děti, v jakém prostředí budou žít. Snaží se v dobrém ovlivňovat své okolí.

Myslím si, že toto je jedna z cest, která vede k naději, že nemusí být hůř, ba že může být dokonce i líp. Jde o to uvědomit si, že velkou měrou záleží na mně, jaký život prožiji. Chce to jen vůli a odvahu nezústat u pouhých slov.

Je šance obstát? Já věřím, že ano! ●

Monika Šindelářová

dobrovolnice

Monika Šindelářová se narodila v Kolíně a žije tam dodnes. Pracuje ve společnosti EXE JEANS CZ, kde se zabývá reklamací, a tato práce ji baví. Vloni Monika s manželem vybudovali ve svém domě šicí dílnu a čas trávený v dílně je pro Moniku jednak potěšením, jednak jí dává pocit seberealizace. Monika si k tomu doplňuje potřebné vzdělání – již druhým rokem dálkově studuje Vyšší odbornou školu oděvního návrhářství.

Ve VDV pracuje Monika jako dobrovolnice od roku 2005. Uvědomuje si důležitost neziskových organizací, které jsou nositelem nových tendencí a směrů v myšlení společnosti a nutí stát, aby tyto tendence respektoval. „Myslím, že společným rysem všech neziskových organizací je snaha zapojit občana. Přimět ho k tomu, aby se zajímal o své okolí, aby se nebál prosazovat své zájmy. Podporují aktivní přístup občanů v řešení celospolečenských problémů, zároveň napomáhají vytvářet pocit spoluzodpovědnosti,“ vysvětluje svůj názor Monika.

Každé setkání ve VDV prý přináší Monice radost. „Důležité je, že se dozvídám o věcech a událostech ze života těch, kdo pomoc opravdu potřebují. Uvědomuji si, jak některé moje velké problémy jsou oproti těm jejich prožitým a současným malicherné. Hned je vidím menší, nebo vlastně nejsou. Myslím, že mi to pomáhá mít jiný pohled na život a jeho priority,“ říká Monika.

Na své dobrovolnické činnosti si Monika nejvíce cení setkání s výjimečnými osobnostmi. „Milou vzpomínkou pro mě je moje osobní setkání s panem Václavem Havlem na jedné z Cen Olgy Havlové, kterou VDV každoročně uděluje. Malý, drobný pán, ze kterého vyzařovala obrovská síla a pokora. Nikdy jsem k nikomu necítila tak velký respekt. Je to pro mne zážitek na celý život.“

Děkujeme Monice, že nám pomáhá! ●

Monika Granja, foto: archiv Moniky Šindelářové

Ze života VDV

Čaj o páté (2. října 2013)

První setkání Klubu přátel Dobré vůle „Čaj o páté“ se konalo 2. října v sídle VDV v Praze 1. Jeho účastníci měli možnost prohlédnout si prostory nadace a vyslechnout vyprávění o lauréátech Ceny Olgy Havlové u fotografických koláží

z jednotlivých udílení. O hudební část setkání se postaral Rostislav Tvrdík, který zazpíval písničky Svatopluka Karáska.

Čaj o páté (5. listopadu 2013)

Tématem listopadového setkání „Čaj o páté“ byla pomoc při studiu mladým lidem se sociálním či zdravotním handicapem a představení projektu Fond vzdělání. Diskuse se zúčastnili stipendista Fondu vzdělání Radek

Laci a dvě zástupkyně generálního partnera projektu z ČSOB – Alena Králíková a Linda Kaucká. Poradní sbor Fondu vzdělání zastoupil Jan Stolár.

Lékařský seminář

Dne 13. listopadu 2013 se v Evropském domě konal seminář „Trendy ve zvyšování kvality a bezpečí pacientů v ČR a Evropě“. Navazoval na mezinárodní lékařské semináře

v Salzburku, jejichž absolventi sdílejí nabyté znalosti s kolegy v ČR. Na semináři vystoupil MUDr. Vladimír Marek, který předal zkušenosti ze Salzburského lékařského semináře, Doc. MUDr. Bohumil Seifert, Ph.D., jenž přednesl příspěvek na téma zvyšování kvality a bezpečí pacientů v primární péči. O zvýšení kvality péče při resuscitaci dle evropských doporučení hovořila MUDr. Naďa Pavlíčková a prof. MUDr. Ladislav Hosák, Ph.D., se věnoval tématu zvyšování kvality péče v psychiatrii.

Výstava fotografií o paní Olze

Putovní výstava fotografií mapující činnost Olgy Havlové ve prospěch VDV navštívila Poličku, Roudnici nad Labem a Pelhřimov. Výstava byla připravena před třemi roky

u příležitosti 20. výročí založení Výboru dobré vůle – Nadace Olgy Havlové a od té doby putovala po celé řadě měst v ČR a na Slovensku. V roce 2014 bude expozice zapůjčena městským a krajským knihovnám.

Benefiční koncert dobré vůle

V neděli 24. listopadu 2013 se v Kostele sv. Šimona a Judy konal Benefiční koncert dobré vůle, jehož pořadatelem je Advokátní kancelář Kocián Šolc Balašík. Na koncertě zazněly skladby Felixe Mendelssohna-Bartholdyho, Richarda Strausse a Wolfganga Amadea Mozarta v podání

PKF – Prague Philharmonia pod vedením dirigenta Jana Fišera, se kterým jako host vystoupil Přemysl Vojta, významný český sólový hráč na lesní roh. Výtěžek z koncertu ve výši 850 000 korun je určen na pomoc starým lidem v rámci projektu Senior.

Sbírka Olga 80

Společnost Film&Sociologie ve spolupráci s Českou televizí a VDV připravuje nový dokument k 80. výročí narození paní Olgy. Dokument vznikne v režii Miroslava Janka. Tvůrci filmu na vykoupění soukromých archivů mapujících život paní Olgy vyhlásili v říjnu 2013 veřejnou sbírku,

díky které vybrali 122 100 korun. Děkujeme všem, kdo přispěli na sbírku a podpořili tak nově vznikající film. Premiéra dokumentu se uskuteční začátkem roku 2014.

Den Olgy Havlové v Janských Lázních

U příležitosti pojmenování Obchodní akademie pro tělesně postižené v Janských Lázních jménem paní Olgy se konal 6. prosince 2013 Den Olgy Havlové.

V dopoledním programu proběhly besedy se studenty o Olze Havlové, kde hovořili přátelé a spolupracovníci paní Olgy. Odpoledne

byla v prostorách školy zahájena výstava *Olga Havlová ve vzpomínkách přátel a fotografiích Bohdana Holomíčka*. ●

Rubriku připravila Monika Granja, foto: Alex Macciani, Bohdan Holomíček, Eva Kocnárová, Zdeněk Chrapek

Děkujeme našim dárcům za přízeň a podporu

Benu Česká republika	150 000 Kč
ČSOB	128 938 Kč
Jana Marie Strømsnes	111 825 Kč
Franziska Sternbergová.....	50 000 Kč
Gymnázium Olgy Havlové – – výtěžek Nadačního dne	36 869 Kč
Petr Glet	17 800 Kč
Blanka Seidlová	15 000 Kč
Beach Volley Club Pňov-Předhradí	10 600 Kč
Crown Worldwide Move.....	10 000 Kč
Věra Kičmerová.....	8 000 Kč
Zámek Častolovice.....	7 354 Kč
Pokladnička Lucerna.....	6 779 Kč
K. Škvárová a L. Boublíková.....	5 500 Kč
manželé Novákovi	5 000 Kč
Eva Slezáková	5 000 Kč
Vladimír Olmer	5 000 Kč
Libor Prokeš.....	4 500 Kč
Ing. Mili Vávrová.....	3 100 Kč
Vít Melichar	3 000 Kč
Eva Hvizďalová	3 000 Kč
Jan Vraný.....	3 000 Kč
RNDr. Helena Illnerová	3 000 Kč
Mgr. Karel Šemík.....	2 500 Kč
Vladimír Rosa	2 000 Kč
Miroslav Vlach.....	1 500 Kč
Alexandr Kadavý	1 500 Kč
Oda Wommer	50 EURO
Marek Meitner	1 000 Kč
Marcela Koukolová.....	1 000 Kč
Jaroslav Jirasko	1 000 Kč
Jaroslav Kulich.....	1 000 Kč

Děkujeme dárcům, kteří přispěli na program Senior při Benefičním koncertu dobré vůle, konaném 24. listopadu 2013 v kostele sv. Šimona a Judy:

AGROFERT HOLDING a.s.	Kancelářské systémy a.s.
Českomoravská komoditní burza Kladno	Kašpárek Michal
Českomoravský cement, a.s.	Kopecký Martin
Československá obchodní banka, a.s.	Krejčí Martin
ČSAD Praha holding a.s.	MARSH, s.r.o.
Kocián Šolc Balaščík, advokátní kancelář, s.r.o.	Mirovská Petra
ADEUS AUDIT s.r.o.	MORAVSKÁ STAVEBNÍ-INVEST a.s.
Alpiq Generation (CZ) s.r.o.	MOSER, a.s.
ASIANA, spol. s.r.o.	Navrátilová Helena
Balaščík Jiří	Němcová Marcela
Blatchford Christian Edward	NEMOS PLUS s.r.o.
Blažková Pavla	Notářská komora ČR
Bodlákovi Jitka a Petr	NSCZ s.r.o.
Café de Paris – Pavel Culek	Pešl Jiří
Cilínková Marie	PKM Audit & Tax s.r.o.
CIMEX INVEST s.r.o.	Prajzler Milan
Čechová & Partners	PRO TENAX s.r.o.
České překlady s.r.o.	Realfina a.s.
ČSOB Factoring, a.s.	RECYPLAST CZ s.r.o.
Čiháková Dana	Reich Pavel
Dědič Jan	Rovenský Václav
Dubecká Dagmar	Řezníček Ivan
Dybová Blanka	Sobek David
EKOBUS a.s.	Soukupová Věra
EQUITA Consulting s.r.o.	Stoklasová Miroslava
Federal-Mogul Friction Products a.s.	Svoboda Zdeněk
Felix a spol. advokátní kancelář s.r.o.	Šmuclerová Jarmila
Filipová Pavla	Šolc Martin
GALEOS a.s.	Tichý Oldřich
Hergottová Ludmila	Top.Spirit a.s.
Horník Jiří	Tutterová Jitka
Hornová Elena	Tvrdá Lenka
Hüblerová Jana	Vaněčková Zuzana
Chrzová Věra	Vápenka Čertovy schody a.s.
INVESTIČNÍ KLUB, a.s.	Velkolom Čertovy schody a.s.
Iša Jiří	Vilímková Marcela
Jarešová Eva	Wagnerová Lina
Jirsovi Romana a Zdeněk	Weber Miroslav

Připravily Gabriela Bauer a Monika Granja

Olga Havlová v dokumentárním filmu: ... S nohama na zemi a vždy svá

Rok 2013, který nadace nazvala Rokem Olgy Havlové, se chýlí ke konci. V červenci by se byla bývala zakladatelka VDV dožila osmdesáti let. Na stránkách časopisu jsme přinášeli svědectví o tom, kdo a jak na tuto silnou osobnost vzpomíná, po celé zemi se konala setkání lidí, kteří se s ní blízce či jen letmo setkali, případně ji osobně ani neznali, a přesto si ji připomínají jako respektovanou první dámu. Rok 2013 spěje ke konci, vzpomínání na paní Olgu ale neustává – a ani neustane. V těchto dnech se o ní dokončuje dokumentární film OLGA 80.

Dlouholetá Olžina kamarádka a spolupracovnice Anna Freimanová letos připravila knihu *Síla věčnosti Olgy Havlové*. Při psaní si uvědomila, že množství vzpomínek, fotografií a dokumentů o Olze, které shromáždila, poskytují jednu z posledních příležitostí, jak si ji připomenout nejen literárně, ale i ve filmové podobě. Oslovila proto producentku Jarmilu Polákovou a společně vybrali Miroslava Janka jako režiséra filmu OLGA 80.

V současné době vzniká film ve střížně z archivů, natočeného materiálu a fotografií.

Irena Šatavová

Foto: Bohdan Holomíčec

Je to trpělivá práce hledání, aby autoři našli právě tu kombinaci záběrů a výpovědí, které ve většině diváků vyvolají určité sdělení, náladu, emoci – a to je právě umění filmařů. „Kdy se film objeví v našich kinech?“, zeptali jsme se produkční filmu Jarmily Polákové. „Podle původního záměru měl být film uveden jen v České televizi. Během práce jsme však začali uvažovat i o distribuci do kin. Premiéra bude na konci ledna 2014.“

Režisér Miroslav Janek prozrazuje o filmu více: „Nešlo nám o odhalování nových pravd a překvapivých skutečností. Naším cílem bylo nalézt způsob vyprávění, který by divákům rozkrýval duchovní podstatu Olžiny osobnosti, která je inspirativní a posilující. Chceme vytvořit iluzi Olžiných narozenin, při nichž je samotná oslavenkyně přítomna a my se s ní během večírku náhodně setkáváme, vyslechneme útržky jejích monologů a po návratu ze slavnosti máme na co vzpomínat a o čem přemýšlet. Snažili jsme se rekonstruovat osobnost Olgy Havlové prostřednictvím jejích životních postojů, potažmo charakterizovat dobu, ve které žila. Naším cílem bylo nalézt způsob vyprávění, který by divákům skrze emocionální kanály rozkrýval duchovní

podstatu osobnosti tak, jak zůstává obtisknuta v životech přátel, kamarádů a blízkých známých, kteří ještě krácejí po této zemi.“

Vhodná forma sdělení je důležitá, neboť tvůrci filmu chtějí osobnost Olgy Havlové představit mladé generaci, připomenout jí její postoje a životní příběh. „Havel je fenomén spjatý s naší historií. Jeho první manželka Olga je součástí tohoto fenoménu. Velmi výrazným a určujícím.“ dodává dramaturgyně filmu Kateřina Krobová, která tím zároveň odpovídá na otázku, proč je důležité, aby o paní Olze vznikl nový dokument.

„V lednu 2014 to bude sedmáct let, kdy Olga zemřela. My, kteří jsme ji znali, to ale odmítáme brát na vědomí. Olga je tu stále s námi, plná sil, nápadů, humoru, noblesy, rozhodnosti a empatie, pohostinná i přísná,“ říká Anna Freimanová.

Partnery filmu jsou Výbor dobré vůle – Nadace Olgy Havlové a Česká televize. Získání financí na projekt bylo jedním z hlavních úkolů produkční Jarmily Polákové, která zkusila něco úplně nového – *crowdfunding*. „Vyhlásili jsme veřejnou finanční sbírku na portálu www.hithit.cz a částka, kterou jsme si stanovili (100 tisíc korun), se shromáždila za 14 dnů a byla ještě překročena,“ prozrazuje s potěšením a dodává: „Moc všem děkuji! Zároveň chci poděkovat Magdaléně Rajčanové, která pracovala na rešerších od jara letošního roku a pro Miroslava Janka objevila mnoho zajímavých materiálů, stejně jako i Anně Freimanové, která kontaktovala mnoho přátel z mládí paní Olgy a setkání s nimi byla nesmírně inspirovající.“ ●

Na Olgu vzpomínají přátelé

jako na nejbližšího a nejspolehlivějšího parťáka Václava Havla, na kamarádku, která nezkaží žádnou legraci, naopak ji vymýšlí, jako na štedrou hostitelku, vášnivou hráčku a houbačku, milovnici přírody, ostrou glosátorku, statečnou a pilnou disidentku, na ženu moudrou a věcnou, vždy s nohama na zemi a vždy svou.

Poznamenejte si do diáře...

- **17. prosince 2013** proběhne poslední zasedání správní rady VDV v roce 2013 a setkání přátel a partnerů nadace.
- **od 31. ledna do 10. dubna 2014** je možné zasílat nominace na Cenu Olgy Havlové 2014. Příští dvacátý ročník Ceny Olgy Havlové se bude konat v pondělí 19. května 2014.
- **4. února 2014** se uskuteční v kanceláři VDV (Senovážné náměstí 2, Praha 1) další ze setkání „Čaj o páté“, které bude tentokrát zaměřeno na sport pro charitu.
- **20. února 2014** je uzávěrka pro podávání žádostí o grantovou podporu z programu Senior.
- **do 25. února 2014** mohou studenti se zdravotním a/nebo sociálním handicapem zasílat žádosti o stipendium do Fondu vzdělání. Více informací www.vdv.cz/programy/vzdelani/fond-vzdelani/.
- **31. března 2013** končí termín pro zasílání žádostí o podporu z programu Obyčejný život – NIF.

Podrobnosti ke všem akcím získáte na www.vdv.cz

Chcete pomoci?

Díky naší podpoře získal Daneček vozík za kolo KOZLÍK Max, který často využívá. Rodina Danečka má velkou radost, že tato pomůcka umožňuje trávit volný čas společně. Připojte se i vy k pomoci potřebným! **Děkujeme.**

www.sportprocharitu.cz/pomahejte-s-nami

Zařízení pro starší lidi
– č. účtu: 397 655 004 / 2700

Číslo účtů na ostatní projekty VDV
– č. účtu CZK: 478 437 033 / 0300
– č. účtu USD: 478 573 203 / 0300

Přihlaste se jako fanoušek VDV na Facebooku
www.facebook.com/vybor.dobre.vule

Dobré zprávy: Časopis Výboru dobré vůle – Nadace Olgy Havlové

Redakční rada: Ing. Irena Šatavová, MUDr. Milena Černá, Mgr. Monika Granja
Grafická úprava: Pavel Cindr, grafik@cindr.cz Jazykové korektury: Ing. Irena Šatavová
Vyšlo: 12. prosince 2013 Vydal: Výbor dobré vůle – Nadace Olgy Havlové, Senovážné nám. 2, 111 21 Praha 1, vdv@vdv.cz, www.vdv.cz.
Časopis je určen pro dárci a partnery Výboru dobré vůle – Nadace Olgy Havlové. Časopis je neprodejný.

